

Forfatter: Vídalín, Páll Jónsson

Titel: BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Vídalín, Páll Jónsson (1715-09-09)

Citation: Vídalín, Páll Jónsson: "BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Vídalín, Páll Jónsson (1715-09-09)", i *Arne Magnussons private brevveksling*, Gyldendalske Boghandel Nordisk, s. 673. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991699-000-shoot-L0019916990000736.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussons private brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

LAGMAND P. VIDALIN TIL ARNE MAGNUSSON. *Vydedalstungu 9. September 1715.*

Efter orig. i AM. 446, folio. Har modtaget A. M.s brev af 16. juni, men ikke tidligere med skibene fra Norge sendt, heller ikke biskoppen har modtaget sit brev, de befrygtes opsnappede i Stykkesholm; også et brev fra ifjor mangler. Da biskoppens breve nu afgår in duplo, skrives her intet nærmere om den forargelige s. 674rettergang. Håber på støtte fra A. M. og biskoppen. Oversender eller medtager forskellige akter og søger at skaffe sig Hakons og Tords dokumenter: »hvad þeir hallda, ma gud vita, jeg ætla Hakon sie nockud lunken ordenn, enn Þordur nær desperat um sinar saker. Gud naade oss, hvada truskap vier finnum! ...

Þad skil eg minn herra, fyrer ydar trufasta velvilld og umhyggju fyrer minum efnun, er þier radid mier fra ad sigla, og veit eg þad er til ad spara min fatæk efne og ohrausta heilsu, efa ieg og alldreii ydar manndygd og æru til min, so er eg offt og med margfolldu mote komenn ad sannre raun a því. Enn sa einn hlutur enn, sem neider mig til ad sigla; ef gude kannskie þocknadest midt i þessu ad kalla ydur i burt, þa er mier omoguligt ad under bua so min maal med pennanum, ad eige þurfe procurator þar med munnliga information, hvoria eingenn getur giort, ef ydar misser vid, nema ieg einn. Hingad til hefe eg sied þad i, ad þott midur hefde tekest enn eg oskade um stefnu utveguna, þa var þo von a restitution sakanna. Nu er þess eige leingur von, ef eingenn svarar i retta tid, og þess vegna ræd eg þad af i guds nafne ad sigla, med annad hvort Hofda edur Hofs os skipe, og þo helldur i Hofda, þar er skip gott og mannligur skipherrann, þo litt qvede ad kaupmanne. Drottinn ender mier so leinge lifed sem honum likar, enn ef eg dey a reisunne, þa munu þo min fatæk born finna þa nad, hia hvorium sem gud uppvekur, ad þau verde frelst af ofrike minna fiandmanna og því spotte, sem þeir hafa mier giort. Þad kostar ad visu fulla ars bidena, enn hun er þeim bornunum eige til so storrar utörmunar, ef eg er latenn, so sem mier, ef eg life og skylldu þurfa enn eitt ar ad lifa i þessu vesælu stande, sem þo heimter af mier slikann kostnad sem mier lide betur.«